

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1934 | 83. AARGANG

DEN 24. JULI.

Af Ældste *Orson B. West.*

I Kirken er der mange Dage, hvortil der er knyttet megen Interesse; en af de største Dage er den 24. Juli, den Dag, da Brigham Young og de første Mormonpionerer ankom til Saltsødalen. I Ærbødighed mindes vi denne Dag, da det lykkedes disse Hellige at naa frem til »Bjergenes Dale«, der skulde komme til at betyde saa meget for Kirken.

Vi bliver aldrig trætte af at beundre disse heltemodige Mænd og Kvinder, der stred sig frem der ude paa de vildsomme Prærier, og som ikke gav op, før de naaede Maalet. Et vidunderligt Eksempel til Efterfølgelse.

Hvorfor gav de ikke op? Det kan besvares ganske kort; de havde en vidunderlig Tro paa den levende og almægtige Gud. Selv om Hindringerne til Tider syntes uoverkommelige, og Folket blev modløs, saa hjalp deres Tro dem over alle Vanskelighederne. Og Herren var med dem, som han vil være med enhver, der kun stræber efter at gøre hans Vilje. Man kunde sætte som deres Motto: *Enighed gør stærk.* Tre Faktorer bidrog til den heldige Gennemførelse af deres Vandring, nemlig *Enighed, Udholdenhed* og *en levende Tro paa Gud.* Med saadanne Egenskaber vil enhver Organisation gaa en sejrrig Fremtid i Møde.

Pionerarbejde er i Almindelighed Arbejde, der paaskønnes altfor lidt. Thi det at være Pioner for en Sag kræver

Mod og Mandshjerte. Det er ikke for vege Naturer, ej heller for Mennesker, der er bange for at paatage sig et Ansvar. Lad os derfor paaskonne disse Utah-Pionerer, som forlod deres gode Hjem og kære for at drage ud i det uvisse, men hvis Trofasthed og Udholdenhed kronedes med Sukces.

Men lad os ved denne Lejlighed heller ikke glemme de Mænd, der var Pionerer for Evangeliets Sag i Skandinavien. Ogsaa de gjorde et Arbejde, der i allerhojeste Grad er beundringsværdigt. Det var ligeledes Mænd, der var i Besiddelse af Mod og en brændende Tro paa Evangeliet. Vi burde altid være Pionererne taknemmelige for, hvad de har gjort for os og Kirken som et Hele.

Lad os ære og respektere vore Pionerer, baade fra Fortiden og fra Nutiden og erindre, at al Fremgang er afhængig af, at der er Mennesker, der har Styrke og Mod til at være Pionerer i dette Ords rette Betydning.

DEN SEXUELLE OPDRAGELSE.

Af *William Ørum Pedersen*, Aalborg.

Ved at kaste et flygtigt Blik ud over Verdens Begivenheder, vil man straks bemærke den store Meningsforskel og Uenighed, der er blandt Menneskene, saavel i det politiske, det religiose og endog i det private Liv. Men trods denne store Uenighed synes alle dog at kunne blive enige om et Sporgsmaal — det være sig politisk som upolitisk interesserede, det være sig religiost som ikke religiost interesserede — kort sagt, Mennesker af alle Klasser er enige om, *at Moralen blandt Nutidens unge er meget lavere end nogensinde før.* — Da dette Sporgsmaal angaar unge Mennesker, og da Stævnet her specielt er for Ungdommen, mener jeg, at nogle Bemærkninger angaaende dette Emne baade vil være passende og interessante, men for maaske at kunne finde en Losning, som kan bedre denne Tilstand, er det nodvendigt at finde Aarsagen eller Aarsagerne til denne elendige moralske Tilstand, som vi nu befinder os i.

Hvad er da Aarsagen til dette? — Er vor Nutids Ungdom værre, end da vore Forfædre var unge? — de ældre mener det maaske, men jeg tror ikke, at der er nogen væsentlig Forskel i de forskellige Generationers Karakter, men Omstændighederne og Udviklingen i den sidste Tid har bevirket, at vi unge er blevet stillet overfor Problemer, som vore Forældre ikke har kendt til, ligesom de vel i deres Ungdom havde Problemer at lose, som vi ikke kender til.

En af Aarsagerne til Nutidens lave Moral ligger utvivlsomt i Manglen paa den rette sexuelle Opdragelse i Hjemmet.

Det er ikke her min Hensigt at bebrejde Forældrene til Nutidens unge for deres eventuelle Forsømmelse overfor denne Pligt, saafremt de ikke har kendt anderledes, thi for de flestes Vedkommende har det sexuelle Spørgsmaal selv været et næsten uløseligt Spørgsmaal, og dette i Forbindelse med deres Forældres Fortielse angaaende samme Emne har sikkert været Aarsag til, at de til sidst har besluttet at overlade Løsningen af Problemet til Børnene selv, ja selv om de endog har konstateret, at Børnene ikke er helt uvidende om det sexuelle Spørgsmaal, er der mange, der har ønsket dette Emne fortiet — endnu husker jeg tydeligt forskellige Lejligheder, hvor jeg har overværet Møder, hvor forskellige Emner, som tangerede Sexualisme, har været behandlet, men om der blev stillet et Spørgsmaal eller fremsat en Tanke angaaende det sexuelle, blev vedkommende straks gjort opmærksom paa, at noget saadant kunde man ikke tale om, naar der var unge tilstede — mange af de unge har sikkert erfaret noget lignende. — Ved at tænke et Øjeblik over det, tror jeg nok, at De alle med mig er enige om, at en saadan Fremgangsmaade er ufornuftig, fordi det er ikke »Naturen«, ikke Menneskets Væsen, der gør en forstandig sexuel Opdragelse vanskelig. Man slæber derimod om med en Vranglære angaaende det sexuelles etiske Værdi, dernæst har man i Reglen en deraf foraarsaget Tro paa, at det er nødvendigt at tilsløre eller endog helt at skjule det sexuelle Fænomen, endelig er der i Almindelighed stort Ukendskab til Barnets Opfattelse af det sexuelle Livs Anliggender. — Alt dette bevirker, at baade Hjem og Skole saa ofte bærer sig bagvendt ad. Bliver det ved Lejlighed uundgaaeligt at berøre Spørgsmaal, der vedrører Kønslivet, tager man til eventyrlige Omdigtninger, som Historien om Storken, og skal der endelig gives de voksne Sønner og Døtre Besked, faar den altfor ofte en uheldig Form, fordi Forældrene er tynget af den overleverede sexuelle Idealisme og derfor ikke kan give en ligefrem og naturlig Forklaring.

Naar jeg nu har tilladt mig at kritisere Fortidens sexuelle Opdragelsesmetode eller rettere Mangel paa sexuel Opdragelse, er det fordi, jeg maaske ved Lejlighed ganske flygtig har hørt eller set en saadan Kritik. Ved nøje Studium af forskellige Pædagogers og Sexual-Lægers Resultater og ved egne Undersøgelser og Betragtninger har jeg forsøgt at erhverve en bedre Kundskab angaaende Løsningen af dette vanskelige Problem.

Det er konstateret, at Børn i en meget tidlig Alder viser

Interesse for sexuelle Anliggender, ligesom det ogsaa er konstateret, at Børn, som efter at have stillet Spørgsmaal angaaende samme Emne, og som Svar har faaet en eventyrlig Omdigtning fortalt, snart vil finde Svaret utilstrækkeligt og atter spørge. hvorimod Barnet, som paa en naturlig, fornuftig og pæn Maade bliver gjort bekendt med Fakta, straks vil føle sig tilfreds og finde det hele ganske naturligt, og tilmed vil det ikke skade, tværtimod. — Ligger det ikke ogsaa i Sagens Natur: »Man giver Børn Vejledning angaaende Mad og Drikke, Klæder og Renlighed, og indenfor vor Kirke lærer Børnene at holde sig borte fra de Ting, som er skadelige for deres Legeme, saasom Kaffe, The, Tobak og Spiritus, og Resultatet af denne Undervisning resulterer i Almindelighed i, at naar Børnene vokser op, faar de Afsky for de Ting, som de har lært som Børn var skadelige for dem. Naar dette er Tilfældet, og Forældre ønsker det godt for deres Børn — hvorfor saa ikke ogsaa lade Børnene blive lidt bedre kendt med det sexuelle Problem, saaledes at de kan tage Afstand fra at gøre noget, som de senere vil fortryde. Børn har Tillid til deres Forældre og antager først af alt deres Raad og Lærdomme, og om de senere hører andre Meninger end dem, deres Forældre har fortalt, viser de deres Tillid til Fader og Moder ved straks at gøre opmærksom paa, hvad de har lært i deres Hjem. — Men om ikke Børn møder den rette Fortrolighed i Hjemmet, vil de søge den andetsteds, og det er netop der, Faren ligger, netop der, Roden til alt ondt begynder, thi om ikke en ung Mand eller Kvinde har et virkeligt Hjem at holde sig til, et Hjem, hvor han eller hun kan møde Kærlighed, Fortrolighed og Forstaaelse, da er der Fare for, at de vil blive Bytte for Tilfældigheder, og det bedste i dem maaske dræbt. — For mig synes det, som dette er Tilstanden i Dag, om ikke helt saa slemt, saa gaar det dog paa Vejen længere nedad i Smudset, og det bliver ikke bedre, *med mindre vi — hver især — du og jeg, gør vor gavnlige Indflydelse gældende.* I vor Ungdomsforening har vi bl. a. lært, hvilke ædle Egenskaber en ædel Personlighed skal være i Besiddelse af — vi har i Sandhed været lært praktisk Mormonisme, som, saafremt vi efterlever det, vil hjælpe os og vore Efterkommere til at naa Maal, som vore Forfædre ikke kunde naa. Mulighederne er vore — benytter vi dem. — For kort Tid siden kunde man i alle Dansesale høre en Døgnmelodi meget ofte, hvis Tekst, synes jeg, maaske er mere Eftertanke værd, end Forfatteren maaske har tænkt. De kender den alle: »Kammerat, vær en Mand, du skal vise, hvad du kan, det er dig, vi venter paa« — giv den en Tanke — benyt den som en Appel til dig selv — vi er unge Mænd,

unge Kvinder — vi har lært noget — faaet en god Opdragelse — lad det ikke være forgæves — men lad os vise, hvad vi kan — ikke alene i Dag og i Morgen her i Esbjerg — men ogsaa naar vi atter kommer hjem, baade i Arbejdet og i Kirken, kort sagt altid. — Lad os erindre vort Valgsprog (sig det), det er ædelt, det er godt, det vil hjælpe os til evig Lykke, lad os arbejde derefter. — Vore Forældre kendte ikke saa meget til sexuel Opdragelse, som vi maaske gor nu, og derfor er de undskyldte, men ikke os — lad vore Efterkommere hoste godt af vor Kundskab, og vor gavnlige Indflydelse vil uvilkaarligt smitte vore Medmennesker, og Samfundet er paa denne Maade hjulpet baade moralskt og aandeligt.

(Ovenstaaende Tale vandt 2. Præmie ved Ungdomsstævnet i Esbjerg, Pinsen 1934.)

DEN DANSKE MISSION.

AFSKEDSFEST I AALBORG GREN.

Fredag Aften den 6. Juli afholdtes der en Fest i Aalborg, hvortil Præsident og Soster Holger M. Larsen var indbudt i Anledning af deres nær forestaaende Afrejse fra Den danske Mission.

Der begyndtes Kl. 8 med Mode i den store Sal under Ledelse af Broder Sardus Sorensen. Efter at der var afsunget en Sang og holdt Bon, blev der udfort et Program, hvori forskellige Brodre og Sostre tog Del.

Der blev af Grensforstander Valdemar Gerlach overbragt Broder og Soster Larsen en smuk Erindringsgave fra Soskende i Aalborg Gren. Ligeledes blev der overrakt Soster Larsen er smuk Dug, syet af Medlemmer af Kvindelig Hjælpeforening. Gaven blev overrakt af Soster Petrea Olsen.

Efter at Programmet var udfort i den store Sal, gik man ned i den lille Sal, hvor der var Servering af Jordbær med Flode, og hvortil Den kvindelige Hjælpeforening havde indbudt Præsident og Soster Larsen. Til Stede var: 60 Soskende og 10 Venner, ialt 70. *S. S.*

SOMMERMØDE.

Sondag den 24. Juni 1934 samledes i Tyvkær ved Ikast Soskende fra Silkeborg og Herning Grene i Soster Jensens Hjem for at afholde et fælles Sommermode.

De forskellige Soskende begav sig paa Vej fra deres Hjem med Tyvkær som Maal umiddelbart efter Middag, og Kl. 3

kunde det forste Mode afholdes. Forst var der kort Søndagsskole med to Klasser og umiddelbart derefter Vidnesbyrd- og Nadvermode. Soskende bar store og kraftige Vidnesbyrd, som gjorde dybt Indtryk paa de tilstedeværende. Disse Søskende har kun meget sjældent Anledning til at nyde den hellige Nadver og overvære et Vidnesbyrdsmode, saa ogsaa dette gjorde det endnu mere hojtideligt.

Om Aftenen afholdtes efter Soskendes eget Ønske et kort Mode, hvor Ældsterne Emil Thomsen, Silkeborg, og William Ørum Pedersen, Aalborg, talte.

Modet overværedes af ialt 28, hvoraf 14 var fra Herning, 12 fra Silkeborg, 1 fra Aarhus og 1 fra Aalborg.

Efter denne Sukces kan det forventes, at noget lignende vil blive arrangeret senere og maaske blive benyttet af andre Grene under samme Forhold. *W. Ø. P.*

DØDSFALD.

Soster Caroline Marie Nielsen, der i mange Aar har været Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, afgik ved Doden den 28. Juni 1934. Soster Nielsen blev født den 8. Oktober 1852 og blev saaledes næsten 82 Aar gammel.

Søster Nielsen har alle Dage været et trofast Medlem af Kirken; naar der blev afholdt Mode i Slagelse, gik Søster Nielsen den lange Vej frem og tilbage, ialt 6 Mil. Soster Nielsen dode i Haabet om en herlig Opstandelse.

Begravelsen foregik fra Gimlinge Kirkegaard den 3. Juli 1934. Præsident Holger M. Larsen talte og forrettede ved Graven. *O. B. W.*

SØLVBRYLLUP I KØBENHAVNS GREN.

Et kendt Ægtepar indenfor Kobenhavns Gren fejrede fornylig deres Solvbryllup. Det er Broder og Soster Breum.

Broder og Soster Breum har været Medlemmer af Kirken 5—6 Aar og har i den Tid været trofaste Medlemmer. Broder Breum er meget kendt for det Arbejde, han har nedlagt paa Poesiens Omraade. Mangt et Digt og mangen en Sang er Produkter fra hans Side. Søster Breum har taget Del i Den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde.

Gennem »Skandinaviens Stjerne« sender vi det afholdte Solvbrudepar vore bedste Ønsker med Haabet om en lykkelig og lys Fremtid.

BESØG I KØBENHAVN.

Kobenhavns Gren har fornylig haft Besog af Præsident og Soster Oliver H. Budge fra Den tysk-ostrigske Mission og

deres Søn, Robert. Endvidere gæstedes København af Broder og Søster Elbert D. Thomas fra Utah.

Præsident og Søster Budge er fornylig blevet afløst fra deres Mission og vil vende hjem til Amerika sammen med Præsident Larsen og Familie.

Broder Thomas er Senator for Utah og er derfor ofte i Washington for at overvære Senatets Møder. Ligeledes har han for mange Aar siden præsideret over den daværende Mission i Japan. For Øjeblikket er han Medlem af Søndagsskolernes Hovedbestyrelse. Søster Thomas var i flere Aar i Hovedbestyrelsen for Kirkens Primaryorganisation.

Vi takker disse Brødre og Søstre for deres Besøg og ønsker dem en god Hjemrejse. *O. B. W.*

DEN NORSKE MISJON.

AVLØSNING.

Eldstene Evan L. Christiansen, Earl V. Hansen og Brigham J. Olsen, som i de siste 30 måneder har arbeidet som misjonærer i den norske misjon, er blitt hederlig avløst med tilladelse til å vende tilbake til Zions land.

De har alle tre været dyktige og ivrige i evangeliets forkynnelse. Vi ber, at Herrens velsignelser må følge dem til deres kjære i Zion. De forlader mange venner, og de vil bli savnet av oss alle. *M. H. Knudsen.*

DØDSFALL.

Søster Lilly Gundersen, 22 år gammel, fra Halden er avgått ved døden den 23 juni 1934. Begravelsen foregikk på kirkegårdens kapel i Halden den 30 juni. President M. H. Knudsen talte. Kisten var smykket med blomster, og mange venner og bekjennte var tilstede.

Søster Gundersen døde i full tro på evangeliet og er forsikret en herlig opstandelse. *M. H. Knudsen.*

DØDSFALL I DRAMMENS GREN.

Anton Oskar Blomquist avgikk ved døden den 14 juni i Drammen. Han døde som et trofast medlem av kirken og var elsket av alle. Begravelsen var høitidelig, og mange deltok i ceremonien. *Ingv. Johansen.*

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR AUGUST MAANED.

Mon findes kan en Kærlighed
Som hans, der for os Doden led
Og fra sit Hjem i Himlen kom
For os at fri fra Syndens Dom.

KORLEKTIER FOR AUGUST MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

11. Trosartikel: »Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrommer alle Mennesker den samme Rettighed; lad dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager.«

Børn over 10 Aar:

Mika 6: 8: »Han har kundgjort dig, o Menneske, hvad godt er, og hvad Herren kræver af dig: kun det at gore Ret og at elske Miskundhed og at vandre ydmygelig med din Gud.«

Born under 10 Aar:

Naar vi af Sakramentet nyder,
I Jesu Navn og for hans Skyld,
Lad os erindre og sikre være,
At vore Hænder, Hjerter rene ere.

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS TALER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvorledes vil Kristus regere paa Jorden?
2. Tror de Sidste Dages Hellige paa Tolerance?

Born over 10 Aar:

1. Hvorfor beder vi?
2. Hvem var Jeroboam?
3. Fortæl om Profeten Ahia.
4. Hvorfor faar vi Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om, da Kristus stillede Stormen paa Soen.
2. Fortæl om Jesus og Nikodemus.

HVORFOR BLIVER DE DØBT FOR DE DØDE? *

I et af Brevene til Korinthierne diskuterer Apostlen Paules de dødes Opstandelse, der var et Stridens Emne paa den Tid. Idet han viser, at hele Menneskeheden gennem Jesu Kristi Forsoning før eller senere skal forløses fra den legemlige Død, spørger den lærde Apostel: »Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem?« (1. Kor. 15: 29). Eftersom Spørgsmaalet som en Slags Afgørelse og Højdepunkt til det foregaaende Argument og er uden forklarende Kommentar, maa vi deraf slutte, at det omtalte Emne ikke er en ny eller fremmed Lære; men tværtimod, at Menneskene baade forstod og praktiserede den stedfortrædende Daabs Ordinance af de levende for de døde.

Vor Herre udtrykte sig til Nikodemus med en saadan Tydelighed som for at udelukke Tvivl: »Uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke komme ind i Guds Rige.« (Joh. 3: 5). At denne nye Fødsel omfatter Vanddaaben ved Neddyppelse, som der paa den Tid blev udført af Johannes den Døber, og den højere Aandens Daab, som Kristus selv kom for at give, fremgaar tydeligt af Skriften. Læg Mærke til Skarpheden i vor Herres Bekræftelse af, at uden Daab kan Mennesket ikke komme ind i Guds Rige. Der gøres ikke nogen Adskillelse, der er ikke indbefattet nogen Undtagelse. Den uomgængelige Betingelse gælder alle Mennesker, baade levende og døde.

Nikodemus, der var en Lærd i Israel, forstod ikke engang den fulde Betydning af vor Herres Ord, og i tilsyneladende Forvirring spurgte han: »Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?« (Vers 4).

Med lige saa berettiget Stædighed kan man stille det Spørgsmaal: Hvorledes kan et Menneske, der er død uden Daab, blive døbt? Kan han for anden Gang komme i sit kødelige Legeme og blive neddyppet i Vandet? Svaret er, at de levende kan blive døbt for de døde. Ingen, der som en Realitet akcepterer Jesu Kristi Forsoning for hele Menneskeheden, kan blive ved med at benægte Virkningen af stedfortrædende Tjeneste, hvorved en Person udfører en Handling for en anden, naturligvis forudsat, at Arbejdet udføres ved guddommelig Beskikkelse.

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i August.

I det sidste Kapitel i det gamle Testamente beskriver Profeten Malakias den Tilstand, der vil herske i de sidste Dage umiddelbart for Kristi andet Komme: »Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som over Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren.« (Malakias 4: 1).

Denne skæbnesvangre Forudsigelse paafolges af det velsignede Lofte, der udtrykkes i Jehovas Ord: »Se, jeg sender eder Elias, Profeten, forend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Bornene, og Bornenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.« (Vers 5 og 6).

Joseph Smith, Nutidens store Profet, bekræfter hojtideligt, at Elias, det gamle Israels Profet, i 1836 viste sig i det Tempel, som var blevet bygget af de Sidste Dages Hellige i Kirtland, Ohio, og satte Opfyldelsen af Malakias' Forudsigelse i Kraft ved denne Erklæring: »Se, Tiden er tilfulde kommet, som blev talt ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han, Elias, skulde blive udsendt for Herrens den store og forfærdelige Dag kommer for at omvende Fædrenes Hjerter til Bornene og Bornenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jorden med Band.« (Pagtens Bog 110: 14—15).

Denne Forening af de afdode Fædres Interesser med deres endnu levende Efterkommere er en nodvendig Forberedelse til Herrens Komme, som bekræftet af Joseph Smith: »Jorden vil blive slaget med Band, med mindre der er et eller andet sammenfojende Led mellem Fædrene og Bornene angaaende en eller anden Genstand, og se, hvad er den Genstand? Det er Daaben for de dode. Thi vi kunde ikke fuldkommes foruden dem; ej heller kunde de fuldkommes foruden os.« (Pagtens Bog 128: 18).

De Sidste Dages Hellige er kendt som et tempelbyggende Folk. Gennem direkte Aabenbaring har Herren gjort det tydeligt, at Daab og dermed forbundne Ordinancer for de dode — ligesom ogsaa visse Begavelser for de levende — er kun antagelige, naar de udfores i Templer, der specielt er bygget og indviet til dette Formaal.

I Aandeverdenen — som i vor materielle Verden — prædikes Jesu Kristi Evangelium; og baade blandt levende og dode raabes det: Omvender eder, for Himmeriges Rige er nær. For at være kompetent til at udfore noget for sine dode maa et Menneske forst efterleve Evangeliets Love og Ordinancer for sin egen Skyld.

Der er den ejendommelige Omstændighed ved at den be-

skikkede Tjener, gennem hvem det stedfortrædende Arbejde for de døde er blevet paabegyndt i den nuværende Husholdning, ikke er nogen anden end Elias, som blev taget fra Jorden uden at gennemgaa den Forandring, vi kalder Døden, og som derfor stod i et specielt Forhold baade til de levende og døde.

Trofast overfor det Hverv, der blev paalagt den gennem Elias' Administration i vore Dage, opfører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Templer til den levende Guds Navn og Ære, og i disse hellige Templer udføres Arbejdet for de utalte døde, som er gaaet bort i Uvidenhed med Hensyn til Nødvendigheden af at efterleve Evangeliets Love og Ordinancer, uden hvilken Efterlevelse intet Menneske kan faa Del i Himmeriges Rige.

Spørgsmaal.

1. Hvor findes den første Henvisning i Skriften med Hensyn til Læren om Daab for de døde?
2. Hvilket stedfortrædende Arbejde udførte Kristus?
3. Hvad er nødvendigt, før det tillades en Person at gøre Arbejde for de døde?
4. Er Templer nødvendige? Er Arbejde for de døde nogensinde blevet udført uden for et Tempel?
5. Efter at de stedfortrædende Ordinancer er blevet udført, er det saa nødvendigt for de døde at gøre noget?

INDIVIDUEL OG POLITISK SELVBESTEMMELSE.

Problem: I hvilken Udstrækning — om i nogen — er det muligt at udvikle Karakteren ved individuel og politisk Gruppeaktion uden Handlefrihed?.

Prøv paa at tænke over dette Problem, før De giver Dem i Lag med at studere følgende Forhold — som kan grupperes paa følgende Maade: (1) Politisk Selvbestemmelse; (2) personlig Selvbestemmelse og (3) de tre Ideers Kilder, som er blevet gennemgaaet, sammen med de Følger, som maatte blive Resultatet áf Antagelsen af blot en Del af Sandheden, som den udtrykkes i disse Ideer.

Politisk Selvbestemmelse er blevet mere og mere almindelig; i Tusinder af Aar var der enevældige Monarkier i de fleste Lande, men disse blev efterfulgt af Regeringer, hvor Folket havde større Frihed og Magt. Ikke alle disse nyere

(Fortsættes Side 350.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

SABBATENS HELLIGHOLDELSE.

Redaktoren vendte tilbage til England i Midten af Juni efter en to Maaneders Tur til de otte Missioner paa Kontinentet. Han fandt ud af, at mange af de Problemer, der findes i Den britiske Mission og blandt Søskende, omtrent er af samme Art som de, der eksisterer paa Kontinentet. Et af disse Problemer er den rette Helligholdelse af Sabbaten. Det synes, at Søndagen overalt mere og mere benyttes til en Fornøjelsesdag end som til en hellig Dag. Folk hengiver sig mere til Forlystelser end til Gudsdyrkelse. Saa almindeligt er det blevet i Sommer, at nogle Grene finder det meget vanskeligt at afholde Møder i denne Tid paa Grund af Kirkens Medlemmers Fraværelse, for ikke at sige noget om Ikke-Medlemmers Fraværelse.

Nu er Medlemmerne af vor Kirke naturligvis ikke de eneste, som bliver borte fra deres Møder om Søndagen. Der fortælles os, at nogle Samfund udsætter deres Møder om Sommeren, og at mange andre er meget smaa i denne Tid. Men selv om det er Tilfældet, kan intet Medlem retfærdiggøre sig i ikke at holde Sabbaten hellig, ved at pege paa, hvad andre gør. Hvert Menneske vil blive frelst eller ikke ifølge sine Gerninger. Det er en fundamental Lærdom i Kirken. Den angaar os alle.

En flygtig og løselig Betragtning af eksisterende Forhold og Gøren og Laden hos Folket skulde ikke give Rum for megen Beklagelse af en øverste Herskers Uretfærdighed. Overalt er Folk misfornøjede med eksisterende Forhold, som de paavirker Livet og dets Glæder. Mangel, Elendighed og Nød eksisterer i hvert Land. Livsudsigterne er for Millioner af Mennesker mørke og sorte — næsten haabløse. Og derfor er Utilfredsheden almindelig. En saadan Tilstand er almindeligvis en frugtbar Jordbund for Atheisme. Men det skulde det ikke være. Tværtimod skulde det give Anledning til Omvendelse og lede til Bøn.

Sidste Dages Hellige er bekendt med Profeten Joseph Smiths inspirerede Lærdomme. Han sagde: »Der blev en Lov

uigenkaldelig fastsat i Himmelen, for denne Jords Grundvold blev lagt, ifolge hvilken alle Velsignelser ere forjættede. Og naar vi erholde nogensomhelst Velsignelse af Gud, er det ved Lydighed til denne Lov, ifolge hvilken Velsignelsen blev jorjættet.« (Pagtens Bog 130: 20—21). Endvidere talte Profeten Nephi om den glade, inspirerede Lærdom, at »Mennesker er til, for at de kan nyde Glæde«. (2. Nephi 2: 25). Denne store Profet erklærede ogsaa, at de retfærdiges Glæde »skal blive overmaade stor for bestandig«.

Men hvis Menneskene ikke holder Herrens Bud og Love, hvad kan de da vente — sandelig ikke, at de »skal have Glæde for bestandig«. Fra Mose har Herren befalet, at hans Born »skal komme Sabbaten ihu, at de holder den hellig«. Dette Bud blev gentaget for os af Herren i disse de sidste Dage i Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith. Sondagens Helligholdelse som Herrens Sabbat — som en hellig Dag — læres af alle kristne Kirker. Vor Kirkes Standpunkt med Hensyn til dette blev klart og tydeligt fremsat af Præsident Joseph F. Smith, da han sagde:

»At holde Sabbaten hellig paa rette Maade er enhver Sidste Dags Helligs simple Pligt. — Hvad forlanges der af os, at vi skal gore paa Sabbaten? Herrens Aabenbaringer til Profeten Joseph er meget tydelige, og de skulde være en Ledestjerne for os, for de er i noje Harmoni med Frelserens Lærdomme. Her er nogle af Kravene:

»Sabbaten er til, for at I kan hvile fra eders Arbejde.

»Sabbaten er en speciel Dag, hvor I skulde dyrke Gud, bede og vise eders Nidkærhed i eders religiose Tro og Pligt — at opsende Taksigelsesbonner til den Hojeste.

»Sabbaten er en Dag, da det kræves af eder at give eders Tid til Gudsdyrkelse, hvad enten det sker i et Mode, i Hjemmet eller hvor I monne være — det er den Tanke, der skulde optage eders Sind.

»Sabbaten er en Dag, hvor I sammen med eders Brodre og Sostre skulde overvære de Helliges Moder, forberedt paa at deltage i den hellige Nadver, idet I forst har tilstaaet eders Synder for Herren og for eders Brodre og Sostre, og tilgivet eders Medmennesker, som I venter, at Herren vil tilgive eder.

»Paa Sabbaten skulde I ikke gore noget andet end tilberede eders Mad, for at eders Faste kan være fuldkommen, og ligesaa eders Glæde. Det er det, Herren kalder Faste og Bon.

»Grunden til dette Krav om Sabbaten er ogsaa tydeligt fremsat i Aabenbaringerne. Det er fordi, man mere fuldt kan holde sig uplettet fra Verden, og derfor kræves det ogsaa af

de Hellige, at de skal gaa til Bedehusene og opofre deres Sakramenter paa Sabbaten.

»Hvad er nu Loftet til de Hellige, som holder Sabbaten? Herren erklærer, at saafremt de gor det med glade Hjerter, skal Jordens Fylde være deres. (Pagtens Bog 59). Alt loves dem, der holder Budene, og blandt Befalingerne er dette vigtige: at holde Sabbaten hellig.

Herren er ikke tilfreds med Folk, der kender disse Ting og ikke gor efter dem.«

Vi anbefaler alle, som læser disse Linier, at de læser og studerer disse Præsident Smiths Ord og saa efterlever dem.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 347).

Regeringsformer er demokratiske — Rusland og Italien og nu Tyskland for Eksempel — men de har dog alle antaget en Regeringsform, der er mere i Harmoni med folkeligt Styre end de gamle Monarkier.

Det var et Sejrssignal for Menneskets Aand, denne Demokratiets Tidsalder. For vor Tid var Masserne praktisk talt Trælle, hvis Sjæle tilhorte en eller anden — en Konge, en Kejser eller et Aristokrati. Man troede, at Herskerne var guddommeligt beskikkede. Nationen blev styret, uden at den almindelige Mand havde noget at skulle have sagt. Krige blev erklæret over Ubetydeligheder, og det forventedes ikke alene, at Folk skulde tage Del deri, men de blev tvunget dertil.

Denne politiske Selvbestemmelse var naturligvis den direkte Aarsag til en voksende Folelse af Selvbestemmelse hos Individet. Selvbestemmelse er paa den ene Side et Barn af Theologien. En af Theologiens Antagelser er, at det staar Mennesket frit for enten at akceptere eller forkaste Sandheden. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde der ikke være noget Formaal med at prædike Evangeliet. »I skal kende Sandheden,« sagde Jesus, »og Sandheden vil frigore eder.« Handlefrihed kendetegnede Mennesket i Forudtilværelsen, hvad der tydeligt fremgaar af den Deling, der fandt Sted der; og det vil karakterisere Aanden efter Opstandelsen, for det ligger bag ved al menneskelig Fremgang under alle Forhold i Livet.

Moralsk Vækst er umulig uden moralsk Ansvar, og der kan ikke være noget moralsk Ansvar, hvor der ikke er Handlefrihed. Udvikling, Ansvar, Frihed — hvert af disse Ord indbefatter de andre to. Hele vor Samfundskultur er opbygget paa den Antagelse og Forudsætning, at Mennesket frit maa handle for sig selv. Ingen Forbryder kan blive straffet, hvis

han for Eksempel ikke er ansvarlig for, hvad han gør, og han kan ikke være ansvarlig. med mindre han har sin Handlefrihed.

Men denne Tendens til Selvbestemmelse er ogsaa et Barn af Videnskaben. Ønsket om at kende og vide er arveligt hos Mennesket, og jo mer han kender, desto mere onsker han at kende og vide. Denne Tendens fik et stort Skub fremad ved vore frie Skoler, ved Aviserne og Boger, og nu ved Film og Radio.

De tre Ideer, der altsaa har haft storst Indflydelse paa Menneskeheden, er: Forst: Guds Faderskab og Faderforhold, indbefattende Ideen om Menneskets Broderskab; for det andet: den nye Maade at opdage Sandheden paa gennem Studium af Forholdene i Stedet for af Boger; og for det tredie: Ideen om Selvbestemmelse, baade med Hensyn til Individet og til Gruppen.

Hvor kommer disse Ideer fra? Guds Faderskab tages fra Theologien; den induktive Metode, Erhvervelse af Sandheden fra vore Omgivelser, kommer til os fra Videnskaben; og Ideen om Selvbestemmelse, politisk og individuelt, er et Produkt af de to forste Ideer. Med andre Ord, omtrent Halvdelen af Livet kan spores tilbage til Theologien, den anden Halvdel til Videnskaben.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

»Jeg véd, han var, Moder; og at sige, at han, fordi han ikke kunde tro paa de mange Selvmodsigelser, som udgives for religiose Sandheder, derfor er evigt fortabt, kan jeg ikke gaa med til — har aldrig kunnet. Fader vil, ligesom os alle, fortsætte at lære i Aandeverdenen, hvortil vi alle maa gaa; og naar Tiden kommer, vil han uden Tvivl forstaa Evangeliets Sandheder og annamme dem. Og her er det, at sand Religion straaler i al sin Skonhed: Den lærer, at der er Haab hinsides Graven; at Frelse ikke er begrænset til dette Liv; at enhver Sjæl vil have en Lejlighed, enten her eller herefter. Du, Moder, har bekymret dig meget over Faders Tilstand. Gor det ikke mere, han er i gode Hænder.« Han havde nær fojet til, at hun havde mere Grund til at sorge over de Levende. men han sagde ikke mere.

Selma kom ind med Kaffen, og der blev ikke talt mere om religiose Emner. Uagtet Henrik havde ophort med at drikke Kaffe til sine Maaltider, saa nod han dog en Gang imellem en Smule i Moderens Selskab. Han tog den Kop, hans Soster rakte ham, hvorefter hun forlod Stuen. Henrik og hans Moder fortsatte deres Samtale. Den drejede sig om de gamle Troslærdomme, indpodede i dem og deres Forfædre, siden den »reformerte« Kristendom var naaet til deres Land. Henrik havde ikke som Dreng været religios, saaledes som Folk almindeligvis udtyder dette Ord, men desuagtet havde han et Anstrog af Religiositet og sand Gudhengivenhed, der blev vakt ved den amerikanske Missionærs Budskab. Men denne aandelige Opvækkelse hos den unge Mand blev dog ikke betragtet med velvillige Øjne af hans Venner, der mente, han var kommen ind under en eller anden ond Magts Indflydelse, noget, som de i hoj Grad beklagede.

»Marie er her,« sagde Selma henne fra Doren.

Henrik rejste sig. »Hvor er hun? Jeg vidste ikke af, at hun var i Byen.«

»Hun er i det ostlige Værelse.«

»Bed hende om at komme ind.«

»Hun siger, at hun vil tale med dig alene.«

»Som hun vil. Godnat Moder. Drom behageligt.«

Henrik fandt Marie siddende ved det aabne Vindue, betragtende Blomster og Buske i Haven. Lyset fra den nedgaaende Sol indhyllede hende i sin Glans, hojlig forogende det overordentlig smukke Ansigts Skonhed. Henrik traadte hen bag ved Pigen og lod sin Haand glide ind under hendes Hage. Hun vendte ikke Hovedet om.

»Dette er rigtignok en Overraskelse,« sagde han, »men jeg er saa glad for at se dig igen. Havde du en fornojelig Tid i Skarpen?«

Der kom intet Svar. Den unge Pige vedblev at stirre ud over Haven og paa de mørke Skygger, der begyndte at lægge sig hen over Græsset.

»Hvad er der i Vejen, lille Ven? spurgte han. Han mærkede, hvorledes hendes Kinder dirrede, da hun flyttede hans Haand bort.

»Nej,« svarede hun, »jeg havde ikke nogen fornojelig Tid.«

»Det bedrover mig. Hvad var Grunden?«

»Du var der ikke — du var andre Steder, hvor dit Hjerte er mere, end det er hos mig — du var uden Tvivl i Osterhausgade.« Hendes Stemme blev skarpere, eftersom hun talte.

»»Aa, jeg er ikke der altid,« lo han.

»Du har mere tilovers for de Mennesker, der kommer dèr, end for mig, det er tydeligt.«

»Hvorledes faar du den Tanke?«

»Fra dig og din Opforsel. O, Henrik, kunde du blot hore, hvad Folk siger — jeg horer det, og Folk ser saa underligt paa mig og beklager mig. . . . Jeg kan ikke holde det ud!« Hun rejste sig som for at slippe bort fra ham, gik over Gulvet til det store Bord i Midten, ved Siden af hvilket hun satte sig. Han trak Rullegardinet ned, tændte Gassen og satte sig overfor hende ved Bordet. Der var en Pavse, som hun til sidst brod ved at sige:

»Jeg horer, at du virkelig har i Sinde at slutte dig til disse forfærdelige Mennesker — er det sandt?«

Der var igen et langt Ophold, medens de saa paa hinanden over Bordet.

»Ja,« sagde han.

»Næste Uge?«

»Det var min Hensigt — ja.«

»Og vi skulde have været gifte næste Maaned?«

»Ja —.«

»Godt, lad mig sige dig, Henrik, at dersom du slutter dig til disse Folk, maa Bryllupsdagen udsættes.«

»For hvor længe?«

»For en lang, lang Tid.«

»Ja, jeg havde tænkt at blive dobt i næste Uge; men jeg kan naturligvis udsætte det.«

»Lad helt være, Henrik — sig, at du vil lade være.«

»Nej, jeg kan ikke sige det. Jeg kan vente lidt for at foje dig og give dig Tid til at tænke lidt mere over Sagen. Jeg onsker, at du skal domme efter moden Overvejelse, Marie. Der behover ikke at være noget Hastværk. Jeg onsker ikke, at du skal tage nogen overilet Beslutning og give Afkald paa mig, fordi jeg har i Sinde at gore dette Skridt.«

»Jeg har allerede taget min Beslutning.«

»Marie!«

»Du maa vælge mellem mig og —«

»Sig det ikke, sig ikke mere; den Dag vil komme, da du vil fortryde det; jo mindre der er sagt, jo mindre er der at kalde tilbage.«

Marie rejste sig. »Jeg har ikke i Sinde at tage noget tilbage,« sagde hun, blussende af Vrede. »Jeg troede, du elskede mig, men — jeg — har taget fejl. Jeg skal ikke forstyrre dig længere. Godnat.«

Han rejste sig for at folge hende. »Du behover ikke at ulejlige dig,« fojede hun til. »Jeg vil tale med Selma, og hun folger mig nok hjem.«

Hun vendte sig i Døren. »Vil du love?«

»Love hvilket?«

»Ikke at gøre det, du sagde — ikke at vanære —«

»Marie, hvor Lyset skinner, der maa jeg følge; hvor Sandheden vinker, der maa jeg gaa. Jeg —«

Med et dæmpet Skrig vendte den unge Pige sig om og flygtede ud af Værelset.

XIII.

»Herren alene ledede ham.« — 5. Moseb. 32: 12.

Paa en smuk og stille Sommeraften blev Henrik Bogstad døbt i Kristiania Fjord. Da dette Skridt var taget, syntes Evangeliets Sandheder at blive tydeligere end nogensinde, og Aandens stille Hvisken, hvortil han nu havde lovmæssig Ret, bevidnede for hans egen Sjæl, at han var paa Frelsens Vej, snæver og trang maaske, men bestraalet af et Lys, der opmuntrede og trøstede.

Han gjorde ikke sine Venner eller sin Familie bekendt med, at han var bleven døbt. De havde allerede udstødt ham, saa vidt det var muligt, og de gav ham ingen Spørgsmaal. Hans Søster vilde knapt tale til ham, og Marie vendte ham Ryggen. Hans mange Onkler og Tanter og andre Slægtninge var kølige og ufølsomme overfor ham. Hans Moder var meget svag og nærmede sig sit Livs Afslutning, men hun var den eneste af hele Familien, som han kunde tale med. Han havde Følelsen af, at de var eet i Aanden, og dette gav ham stor Tilfredshed og Trøst.

Ved Midsommertid døde Moderen. Efter hendes Død opholdt Henrik sig den største Del af Tiden i Nordal. Der var Fred derude i de granbevoksede Fjeldes Ensomhed, der var Trøst i de bølgende Kornmarker og de krystalklare Bække. Søen laa udbredt for hans Blik, naar han saa ud af sit Vindue, og medens han stod hensunken i dette Skue, gik hans Tanker sommtider fra Dahl-Familiens tidligere Hjem paa Øen derude og over til det ukendte Amerika. Og Amerika havde faaet en ny Betydning for ham nu. Tidligere havde det blot været det nye Vidunderland. Landet med de utallige Muligheder i materiel Henseende; men hertil kom nu den Kendsgerning, at i Amerika skulde de Sidste Dages Helliges Zion opbygges; der samledes Guds Folk, og der opførte de Templer for en Forberedelse til Herrens herlige Komme.

Henrik blev snart grebet af Indsamlingsaanden, men søgte at modarbejde denne Følelse saa meget som muligt. Hans Brødre i Pagten raadede ham til at blive, hvor han var og

udføre sin Pligt i fuldeste Maal overfor sin Søster og varetage deres fælles Interesser. Dette prøvede han paa at gøre. Han vilde ikke trættes med Selma, men var overordentlig taalmodig og hensynsfuld overfor hende. Han indlod sig gerne i Samtaler om Religion med enhver af sine Venner, der havde Lyst dertil, men han vilde ikke diskutere.

Henrik omgikkes mere frit med sine Lejere i Nordal, og de kom snart under Vejr med, at der var foregaaet en Forandring med ham. Han behandlede dem godt og var mere overbærende og venlig. Lejlighedsvis blev der afholdt Gudstjeneste i den store Dagligstue paa Bogstadgaarden, og Befolkningen der omkring blev indbudt til at komme. De kom ganske vist ogsaa, men det maa indrømmes, at det nærmest var paa Grund af Hr. Bogstads Indflydelse og ikke saa meget af personlig Interesse.

Under denne forholdsvis ensomme Livsførelse læste Henrik en hel Del. Han havde altid en Bog i Lommen, naar han var ude mellem Fjeldene eller i Marken, mangen en mosbedækket Sten blev benyttet til Læsepult. Han havde anskaffet sig et Antal engelske Bøger, som han satte stor Pris paa, thi de bragte mange Ting til ham, som endnu ikke fandtes i hans eget Sprog.

Efter at Høsten var forbi, henvendte Henrik sin Opmærksomhed paa et andet Slags Arbejde, som hans nye Tro havde vist ham Nødvendigheden af. Han samlede sine Forfædres Slægtregistre. Han havde en meget stor Slægt, og da han gennemsøgte gamle Kirkebøger i Nordal, i Kristiania og mange andre Steder, fandt han, at Slægten var meget gammel og naaede tilbage til de gamle Nordboere. Dette Arbejde fyldte ham med en inderlig Tilfredshed, og han fortsatte sin Søgen, til han havde en stor Liste af Navne paa sin Moders Side saavel som paa sin Faders. »Blandt disse er der mange gode og ædle,« tænkte Henrik. »Mangen vil annamme Evangeliet i Aandeverdenen, og alle vil de faa Lejlighed til at høre det. Jeg vil have det nødvendige jordiske Arbejde udført for dem. Hvis mit Arbejde for de Levende er unyttigt, saa skal mine døde Forfædre drage Nytte deraf. Hvem véd, om ikke Evangeliet netop nu bliver forkyndt for dem, og mange af dem med Spænding venter paa nogen til at udføre Arbejdet for dem.« Denne Tanke fyldte ham med Begejstring.

Det følgende Foraar blev Selma gift, og Henrik var nu ganske alene. Han traf Marie under Bryllupsfestlighederne. Hun var stille og ordknap. Han gjorde ikke noget alvorligt Forsøg paa at vinde hende tilbage, saa deres Veje skiltes igen. Nu tog Henrik fat paa at ordne sine Affærer saaledes,

at han kunde være borte fra Hjemmet i nogle Maaneder. Han sagde, at han vilde rejse til Amerika og besøge sine Onkler i Minnesota, — ja, muligvis han ogsaa rejste længere vest paa. Hans Venner rystede misbilligende paa Hovedet, men han smilede blot af deres Frygt.

Henrik afsejlede fra Kristiania i Selskab med en Del af sine Trosfæller og landede omsider i den nye Verden. Et vidunderligt stort og interessant Land var det Indtryk, han fik af Amerika. Han rejste direkte mod Vest, ud gennem de store Prærier og de skyhøje Bjerge til Dalene blandt disse. Her fandt han mange af sine tidligere Venner og besøgte dem. Han boede hos de Sidste Dages Hellige, kom i deres Hjem og lærte deres sande Karakter og Sindelag at kende.

Han saa de store Templer, i hvilke de Hellige udfører et frelsende Arbejde baade for de Levende og Døde. I en Samtale med nogle af Brødrene fortalte han dem, hvad han havde udrettet med Hensyn til Slægtregistre, hvilket de gav deres højeste Anerkendelse og sagde til ham, at han havde en Lejlighed til at gøre meget godt for sin Familie.

»Jeg glæder mig over at høre Dem sige det,« svarede Henrik, »thi dette Arbejde for de Døde er, hvad der først gjorde Indtryk paa mig. Det kom til mig ligesom af sig selv, og jeg havde ingen Besvær med at forstaa det.«

Henrik fik meget at vide angaaende Fremgangsmaaden ved Udførelsen af dette Tempelarbjde. Han kunde udføre Arbejdet for de mandlige Medlemmer af sin Familie, men en Kvinde maatte repræsentere de kvindelige Medlemmer.

»Deres Søster eller Deres Hustru eller enhver anden nær Slægtning vilde være den rette til at hjælpe Dem dermed.«

Henrik rystede paa Hovedet. »Jeg er den eneste af min Familie, som har modtaget Evangeliet,« svarede han.

»I det Tilfælde vil naturligvis enhver Søster i Troen kunne udføre det; men Velsignelserne for Udøvelsen af dette Arbejde tilkommer de nærmest beslægtede, dersom de vil modtage dem. Har De ingen Slægtninge i Amerika?«

»Jo, en hel Del af dem i Minnesota, men saa vidt jeg véd, er ingen af dem Sidste Dages Hellige, men jeg vil rejse derud og faa det at vide,« føjede han til, ligesom til sig selv.

Og det var, hvad Henrik gjorde. Inden en Maaned var omme, befandt han sig paa Rejsen. Han fandt sin Onkel boende ikke langt fra St. Paul. Han var en velstaaende Landmand med en Familie af voksne Sønner og Døtre, der alle var glade for at se deres Slægtning fra Hjemlandet. Alle Familiebegivenheder paa begge Sider maatte fortælles. Henrik blev vist omkring paa den store Gaard med dens nyeste Landbrugsmaskiner og Dyrkningsmetoder. De fyrige Fuldblodsheste blev spændt for, og han blev kørt til Byen, hvor

han blev forestillet for en Masse Mennesker. De vidste, at Henrik var en indflydelsesrig Person derovre i Norge, og de vilde nu vise ham, at de ogsaa var »noget«. Dette syntes at være deres hele Livsopgave. De gamle Folk tilhorte endnu den lutherske Kirke. De tre Dotre havde sluttet sig til Methodisterne, fordi deres »Kreds« horte til der. De to Sonner tilhorte ikke noget Kirkesamfund.

Henrik var skuffet. Han indsaa tydeligt, at han ikke her kunde faa nogen Hjælp. Alle disse Mennesker var besnærede af Verden. Da han forst kom, sagde han intet til dem om sin egen religiose Opfattelse, men efter en Tids Forlob slog han ind paa dette Emne overfor en af sine Kusiner, men hun var ikke det mindste interesseret. Han provede en anden af dem med det samme Resultat. Saa en Dag ved Bordet fortalte han dem alle rent ud, hvad han troede paa, og hvad han blev kaldet. De blev blot lidt forundrede. »Det har intet at sige,« sagde Fætter Jack, som udtrykte den almindelige Mening, »vi lever i et frit Land, hvor ens Religion ikke kommer andre ved.«

Henriks anden Onkel boede i Byen. Han var Haandværker og havde i mange Aar arbejdet i Jernbaneværkstederne. For nogle Maaneder siden var han bleven afskediget, og siden den Tid havde han oprettet sit eget lille Værksted. Onkel Jens boede til Leje i et lille Hus i Byen. Onkel Oles Besog hos sin Broder var yderst sjældne. »Broder Jens er ustadig,« sagde Onkel Ole.

Henrik blev godt modtaget i det tarvelige Hjem, og han blev snart interesseret i Familien. Hans Onkel var en gudhengiven Mand, da han, som han selv sagde, var »bleven omvendt« for nogle Aar siden ved et Opvækkelsesmode. Han havde sluttet sig til Baptistmenigheden og var et virksomt Medlem af denne. Hans Hustru og nogle af hans Born var alvorlige Troende. De fremsagde lange Morgen- og Aftenbonner og læste meget i den hellige Skrift. Denne Gren af Bogstad-Familien kaldte den rige Landmand og hans Born for en »vantro Slægt«.

Onkel Jens' ældste Datter, der var paa Henriks Alder, boede ikke hjemme, hvorfor han ikke saa noget til hende. Han var bleven temmelig godt bekendt med de andre, men Rakel kendte han endnu ikke.

»Jeg maa ogsaa have Rakel at se,« sagde han en Dag til Onkelen. »Hvor kan jeg træffe hende?«

»Hun arbejder i et Stormagasin inde i Byen; om Natten opholder hun sig hos nogle Veninder. Sagen er, at Rakel er noget underlig. Hun er ikke et med os. Hun er bleven vildledt.« —

»Aa!« udbrod Henrik.

»Hun er ikke nogen slet Pige — aa nej, tværtimod; men hun er bleven besnæret af en falsk Religion, og da hun vil tale til os og diskutere med os alle, tænkte jeg, det var bedst, at hun blev borte herfra, til hun kom til Fornuft; men —«

»Hvad er det for en Religion, der har faaet hende saaledes paa Afveje?«

»Hun kalder sig en Sidste Dages Hellig.«

»Hvad!«

»Ja, jeg har prøvet paa at tale hende til rette, men det er aldeles forgæves.«

»Jeg maa tale med hende — nu i Dag,« sagde Henrik. »Giv mig hendes Adresse.«

»Skal jeg gaa med.«

»Nej, jeg kan finde hende selv, ellers Tak.«

Henrik skaffede sig Underretning om Vejen og gik med det samme. Var der da saaledes een til af hans Familie, som havde annammet Evangeliet — een, som kunde hjælpe ham? Han sprang paa en Sporvogn og kørte til den Forretning, hvor hun var beskæftiget. Han gik derind og skulde lige til at spørge den Opsynshavende om, hvor han kunde finde Frk. Bogstad, da han saa hende bag en Disk, hvilende sig nogle Øjeblikke, ubeskæftiget. Uagtet hun var født i Amerika, kunde Henrik dog se de nedarvede norske Kendetegn. Hun var mørk, med runde, friske Læber og Kinder og svært, brunt Haar.

»Jeg er din Fætter Henrik fra Norge,« sagde han, idet han rystede hendes Haand.

Hendes Smil forvandlede sig til en blød, hjertelig Latter, idet hun hilste paa ham. »Det glæder mig at hilse paa dig,« sagde hun. »Jeg hørte, at du var her, men jeg tænkte, at jeg maaske slet ikke fik dig at se.«

Han holdt hendes Haand længe i sin og saa ind i det smukke, yndige Ansigt. Havde han været Amerikaner, vilde han uden Tvivl have kysset hende uden Betænkning; men eftersom han var Nordmand, nøjedes han med at betragte hende i stum Beundring.

De kunde ikke tale meget sammen, fordi Kunderne skulde betjenes; men Henrik blev i Nærheden til Lukketid og sagde til hende, at han vilde følge hende hjem, saa at de kunde faa talt sammen. Hun udtalte sin Glæde over dette Forslag, og da Klokken lød, skyndte hun sig at faa sit Overtøj paa og sluttede sig til ham. Dagen var varm, og han foreslog, at de tog Vejen op gennem Parken, hvor de kunde sætte sig paa en Bænk under Træerne.

Det var meget vanskeligt for den alvorlige Onkel Jens og hans Familie at le, og selv et lille Smil blev sjældent set

paa deres Ansigter; men her var een, som syntes at strømme over af Lystighed — een, hvis Ansigt lyste og straalede, som var hendes Indre fyldt med Solskin og Lykke.

»Rakel,« sagde Henrik, »din Fader har fortalt mig om dig.«

»Ja,« svarede hun alvorligt, »de tror, at jeg er en meget slet Pige, men —«

»Se nu her, Kusine, Undskyldninger er ikke nødvendige. Jeg véd og forstaar.«

Han gav hende nogle Spørgsmaal angaaende hende selv, hvilke hun besvarede aabent og frit. Derefter fortalte han hende om sig selv, hvilket først fik hende til at stirre forbavset paa ham. Han omtalte sine Erfaringer i Norge, sin Rejse mod Vest og den egentlige Hensigt med hans Besøg i Minnesota. Hun hørte paa hans Fortælling, skiftevis med Smil og Taarer, eftersom hans Oplevelser rørte hendes Hjerte. De sad saaledes for en lang Tid, upaavirket af Fuglenes Kvidren ovenover dem, af de Forbipasserende eller af den hurtigt svindende Dag. De gik hjem gennem de oplyste Gader, og det var sent paa Aftenen, da han sagde Godnat til hende ved Laagen.

Den næste Dag havde Henrik en Samtale med Onkel Jens, der endte med, at Onkelen med et Smæk slog den aabne Bibel sammen, hvori de havde læst, og i ubehersket Vrede beordrede sin Nevø ud af Huset. Henrik prøvede paa at berolige sin Onkel, men det var forgæves, hvorfor han tog sin Hat og gik.

Den samme Aften mødtes Rakel og Henrik igen, og atter sad de paa en Bænk under Træerne i Parken. Endnu en Gang førtes de bort fra alle de ydre Forstyrrelser og drøftede de vigtige Ting, der fyldte deres Hjerter og Tanker.

»Jeg bliver her nogle faa Dage længere,« sagde han til sidst, »fordi jeg maa lære dig lidt bedre at kende, og saa maa vi tale nærmere sammen om vore Planer. Jeg vil da rejse tilbage til Norge. Om nogle Maaneder kommer jeg tilbage, og vi to vil saa rejse til Vesten, hvor Templerne er, og der begynde vort store Arbejde — det Arbejde, som Herren har kaldet os til at udføre. Hvad siger du til det?«

»Tak,« svarede hun blot, og med sit sædvanlige Smil: »Jeg vil være rede.«

XIV.

»Sonderriv eders Hjerte og ikke eders Klæder, og vender om til Herren, eders Gud; thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og stor af Miskundhed.« — Joel 3: 13.

Ved Henriks Ankomst til Norge var Høsten i fuld Gang, og han tog ivrig Del i Arbejdet. Hans Venner, hvoraf nogle forbavsedes over at se ham igen, spurgte ham, hvad han havde fundet i Amerika, og han besvarede deres Spørgsmaal aabent og sandfærdigt. Var han saa ikke bleven overbevist om denne amerikanske Religions Værdiløshed? Nej, svarede han, hans Tro var tværtimod bleven styrket. Selma var blevet noget mildere stemt imod ham, og han blev venligt modtaget i hendes Hjem i Kristiania. Her traf han ogsaa Marie. Henrik behandlede hende som en Veninde, med hvem han aldrig havde haft noget Udestaaende. Da hun saa ham tilbage igen, solbrændt og kraftig, men alligevel den samme skikkelige Henrik, da undredes hun, og ganske ubevidst blev hendes Uvilje imod ham betydeligt forringet. Hun hørte med Interesse paa hans Beretning om Amerika og hans Slægtninge i Minnesota. Da han med øjensynlig Begejstring talte om sin Kusine Rakel, aabnedes Tilhørernes Øjne og Øren. Han fortalte dem uden Betænkning, hvad han havde planlagt, og hvad han og Rakel havde i Sinde at udføre.

»Ja,« sagde han, »jeg kan se Herrens Haand i dette, at jeg fandt Rakel.« Marie havde en anden Mening, men hun sagde intet. — »Det er altsammen saa vidunderligt i mine Øjne, og jeg er blot bedrøvet over, at I ikke kan se det!« Men de blev ham Svar skyldig.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E Bording.